

TORSO

TORSO

Erkka Filander

Osuuskunta Poesia • Helsinki

Tekijä tahtoo kiittää seuraavia tahoja: Circolo Scandinavo,
Kirjastoapurahalautakunta, Kordelinin säätiö ja Taiteen edistämiskeskus

© Erkkä Filander 2016

Kansien suunnittelu ja toteutus Heidelbergin kohopainokoneella:

Olli-Pekka Tennilä, Kristian Blomberg, Erkkä Filander & Raisa Marjamäki

ISBN: 978-952-305-062-4

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2016

*On tuntemattomia marttyyreja, vastarintaan nousseita, syytettyjä,
joiden vankeus, maanpako ja poistuminen pohjautuu päätökseen;
päätökseen luottaa siihen mitä ei voi tietää, mutta minkä aavistetulle
tiheydelle he ovat rakentaneet itsensä.*

*On patsaita, joiden kivi ilmentää ratkaisevan päätöksen hetkeä.
Niiden katseessa jokin kiristyy kuin olisi lupaus, jonka vääntövoima
on juuri päässyt vapaaksi kehon mittakaavassa.*

Elämä ei näyttänyt enää samalta. Mahdollisuuksien parvi kutistui ainoaan, karaistuun suuntaan.

He lähtevät asuttamaan yhteistä katsetta. Tuon katseen asuttaminen avaa marttyyriuden, maanpaon rituaalin, joka siirtää tapahtumat yksittäisen ihmisen yksinäisyydestä kaikkiin, jotka ovat jo kulkeneet saman päätöksen kiihtyvää viivaa. Hänen epätoivonsa on äkkiä häntä vanhempi, hänen kehonsa tärinä kulkenut toisia lihaksia. Selli on hänen ja silti se toistaa toisten sellien ahtautta. Silloin hän tietää millaisten kasvojen joukosta hän ottaisi paikkansa.

/

On patsaita, joiden korventava ele muistuttaa meitä: mitä kaikkea olemme valmiit uhraamaan pitääksemme silmiemme rakkauden.

Patsaasta irtileikatun ja kadonneen pään paino tuntuu omissa hartioissamme asti.

Mahdollinen pää ja sen kruununa meidän valmistautuva katseemme.

miltä pimeä tuntuu luut murtuneina?

heidän kokemansa suora viiva, lävitseen
oli äkkiä pakko
täytäntöön kutsu

että siitä väsymättömän kauneuden kokemuksesta
jota kehosi kutsui pyhäksi
voisikin tulkita vastuun polkuja.

Päätös olla kieltämättä näkymätöntä
joka jakaa ilmakerroksia
rintakehämme ahtauden alle,

kysymystemme kaivanto meissä.
Näkymätön, johon lupaamme.

Hän veistää kysymyksistään päätöksen
vuosisatojen käsityötaidolla.

päätöksen todistaa maailmasta,
joka kuin musiikin epätodellisuus, kaunis
komentaa

myös vastaamaan kysymyksiin, olemaan
eräs ratkaisusta.
Sama käsityöläisyys vaaditaan paljastamaan
itseä vanhempi raivo.

Tuo ruumis olisi kuin tiimalasin kaula
tihentymä, ajan materian läpikäymä.

meille nimettömiä, tuntemattomia
silti heidän viimeiset päivänsä
painavat yksinäisyyttämme.

Siksi heidän ilmeittensä sirut
kasvojemme äkillisessä lakipisteessä.

kehon tilalla hiljaisuuden hento runko, leveälle paikalle isketty,
vääntyy

vääntyy

ja jonain laskeutuvana hetkenä päässäsi
pitkän väkivallan hauta, jossa lepää
kärsivien häiritsevä, karaistu loisto.

Aineeton hauta kuin rikkauksistaan riisuttu melodia.
Äkkiä raivo tuoksuu silmiin
päivän särkyvistä keuhkoista.

hauta on tyhjä

Jokin repii tietään tahtomme lävitse
kun löydämme tulevaisuudesta ilmeen,
jonka haluamme nähdä kasvoillamme.

Menneet teot kiihtyvät nykyiseen.

kuin hapen liian kirkas ja kuuma osa
aina suodattuva
olisi jälleen täällä, raakana

valkoisen tähkät pakkasessa, kukinto ylittää kasvot
ja aukenee toisella puolella.

Marttyyrin päätös olla kehonsa verran lähempänä kaipausta,
jota iltataivaat meissä luotaavat.

Valinnat muuttuvat nestemäisyydestä kulmikkaiksi,
niiden todellisuus
ei enää sama,

ne muistavat kaikki meitä siunanneet hetket.

seremoniat, tai pikemminkin hetket,
jotka hiljaisuus vietti hänessä.

tietoisuuden kivillä kohoaa vettä

nopeasti, vahingossa vilkaistu kauneus
jää kiertämään, raahautumaan
ylös tuntien portaita.

hypnoottisesti jakaa pää korkeutensa
nuorten puiden kevään kanssa.

Etsiä sitä rakoa,
josta käsin kauneuden meihin antama tauko voi veistää.

rakoa, josta lumisateen vaaka painottaa katseen sekunnit

Katedraali, joka rakentuu heidän likansa kääntöpuolella.

Patsaan asento on kyntänyt väsyneitä kehojamme.
Mitkä kohoavat olosuhteet
tuossa tuntemattomaan ryhtyvässä selässä?
Se ei voi luopua haasteestaan.

joskus makuulla kiireesi ylittää keuhkosi

ja miksei, juuri nyt, kaikki se mikä hedelmöittyi heissä
ja siirtyi ahtaiden päivien kudoksiin
uhratessaan niin paljon

halu olla ääni yksinäisten, nälkäisten paikkojen keskellä
ja silti halu jättää ne äänettömiksi, kauas,
katseiden kannettaviksi.

jatkaa liikkumattomuudesta rakentaneiden käten ketjua

jatkaa kipua, joka toimii samassa suunnassa
kuin kokemukset valaistuvista ilmeistä

Jonain poisajettuna hetkenä hän olikin siellä missä täytyy vastata ilman kysymystä.

Rakentaa itseään hiljaisuuteen, joka kääntää meissä samaa multaa kuin pakkastaivaan liekki.

Millainen vastalause on karkoitettu, kytevä niska
sen ahdistettu vaatimus
nyt, kun kukaan ei ole todistamassa?

ja sielun mahdottomuus todistaa
sielun olemassaolosta kuin

ja kuin tekisi kaiken tuon
kaiken
pitääkseen avaran kuumia kappeleita
edelleen auki

ja niskassa huojuva aavistus on leveä
kuin metsän yllä laskeutuva taivas.

Olla ennaltakäyvä muisto päivästä
jolloin paistaa hapen täydeltä

Hengityksensä lävistetyt litrat.

tietää niiden kimaltavan parven.

tai tunnustus, niinkuin tunnustetaan jalkapohjista päälakeen
tuulen täyttämälle sekunnille.

ja kuin luottaisi alastomuuteen, pelkkyyteen

sen tuoksu piinaa kasvojamme

Polvistuminen, suljettujen silmien lähestyvä
meihin hiipivä monumentti,
sen painovoima, ainut meille mahdollinen
katastrofin kirkko tänään.

ja jos ajatuksemme ovat lingottuja kiviä
piirtämässä tuntemattoman kaarta
kohoamisellaan, tauolla, syöksyllään

joskus tulee meteori, palava,
mielemme pimeään keskelle pysähtynyt
odottaen maaliaan.

Tieto luo aina myös alueen tietoa kauemmas.

tuo alue ravitsee selkärangan.

kohteettoman rukouksemme rytmi
punertava kajo ja haljennut

ja hetkeksi kiitollisuus, joka on lihasten äkillinen hellyys
väsyneiden kasvoissa.

Kasvot jättävät hetken taakseen
ja purkavat murtumisensa laskoksia.
Murrettujen kasvojen astiassa
myös meidän kasvomme hiiltyvät.

korkeus aivan kuulon laidalla

korvien äärellä jokin putoaa putoamistaan.

Hän on kuin jatkuvasti ylöspäin.

Polvet kuin jatkuvasti syvemmällä.

Sisäisen, kiristyvän liikkeen
ja ulkoisen, vuolaan paikallaanpysymisen
määrätty rakkaus.

Tulen osa, joka riivaa muistiamme,
kiertyy kiertymistään, mutta silti on toisaalla
kuin patsas, asento maahan siroteltuna.

Itseä aiemmat yksinäisyydet.
miten he loivat tunteistaan kysymyksen
ja yrittävät vastata niistä viimeisellä.

he todistavat tietoisuuden häiritsevistä outoudesta
luopumalla siitä.

ruoskitun ruumiin ikonografia paljaan koivumetsän riveissä.
ja sitten kevät.

yhtäläisesti liikkumaton ja väkivaltainen, hänen niskansa
pilkottava, raatava kaari

ja pilvet vastaavat siihen.
Kuin ne kantaisivat kokonaisuuden rakenteita, jotka sopivat vain
särkynneen loputtomille reiteille, sähköiseen piiriin.

Jotkin kirkot kuin nälkä olisi vaikuttanut niiden mittasuhteisiin
eikä arkkitehtuuri silti luovu tehtävistään:

se siirtää kivensä kaaren kallomme sähköön
ja liha on kuuma juhla, ja niska kerää
hidasta korkeutta.

ja kun polttava tiemme nousee tapaamaan pilvien rakenteita
sen himmennetyn hohdon tapahtuessa
mille olemme kiitollisia?

Nyt tasainen puhuri naulaa meitä kokoon tiloissa,
joissa myös tragediaksi kutsumamme liikkeen
katkaistut portaavat

ja ihminen kuin salainen ilo, joka kiihtyy todellisuuden asteikolla

hän kuiskaa päänsä äänettömyydessä voimalla jota suu ei tunne

vastalause näkyvälle.

Korvissa himo ihmettelyyn, johon silmillä ei ole mahdollisuutta.

Joku asetti tietoisuuksiemme pöydälle vastarinnan ja odotti.

Työ, jota tehdään ei-kenenkään silmille.

Marttyyrin kiire on patsaan loputtoman nyökkäyksen kiirettä.

kiirettä graniitin sisällä.

ja hetkiä, jotka tapahtuvat kuin osallistuisi
tuntemattomien siunaukseen

Marttyyri kokee jo-tapahtuneen, loppuneen kehon kaiun,
oman ajattelunsa lihassa. Hän asuttaa sen, ja nyt kaiku
on taas alkuperä, mahdollisuuden keskittynyt ääni
rakastavalta terältä.

Esiinkääntynyt päivä, äärimmäisen anatomia
korvasi toisenlaiset geologiat
välttämättömyydellään.

Entä mitä me kätkemme jatkuvasti tulevaisuuteen
ahtaan hengityksemme hehkussa?

olla se minkä tahtoo nostaa unohduksista, minkä täytyy tulla
muistetuksi

mitä voi vaatia itseltään

luut murtuneina pimeä

minne hänen päätöksensä kantoi, tuntemattoman

ehkä ajatus, jonka otettu asento ajaa ulos maailmasta

Lojaalina kaikille niille, joita ei voi kuulla, tuntemattomille.

Ruumiin kuja löytyy säkenöimästä yksin.

ehkä ihmisen kokoinen, rikottu

mitä täytyy vaatia

vaikeuden johtamina astumme näihin läsnäoloihin.

1. Päätös aloittaa ketjun hänen päiviensä nousevaan linjaan.

I.I. Istui paikoillaan, mutta jossakin hänen sisällään hänen juuri
kokemiensa tapahtumien kehikko otti askeleen
tuleviin päiviin.

II. Marttyyrien ketju autiuden säleikössä jatkuu jatkumistaan.

II.I. niin kauan kuin aina on lintu jota juuri nyt ei näe

I.II. Vaikeus sai hänessä aikaan päätöksen. Se ei kuitenkaan vapauttanut häntä tuosta koettelemuksesta vaan palautti sen hänelle. Mutta nyt hän jakoi päätöksen kanssa suuntansa ja asetti sen sisältämän rakenteen oman kehonsa nauloihin.

II.II. niin kauan kuin voimme kokea vastuuta näkymättömälle,
sen airueille, lihaamme kuiskaaville

I.III. Hän otti paikkansa tuon katseen sisältä. On hänen vuoronsa kantaa sitä yhden elämän verran eteenpäin.

II.III. hylätyn jatkumo, hyljeksittyjen pohjaton liike, piinattujen ilmeiden johdattelemana on meille perusta horjuttaa ja tuoda ilmoille.

III. Arkkitehtuuri asentoon kierrettyä tilaa.

Sen liikkumattomat eleet, jotka silti tapahtuvat.
ja aiheuttavat.

II.IV. hengityksen veistokset ovat lähellä halkeamia

III.1. Arkkitehtuurin kuuma viiva piirtää
rakenteensa ylittävää korkeutta.

mutta myös viivan kukkiminen hapeksi: kupoli.

IV. Kuin nousisi minuuttien lävitse ylöspäin päätöksensä mäkeä.
Liikkumattomien jalkojen kiristyvät lihakset
tavoittivat sen heti.

I.IV. Todistaja ei tarvitse todistajaa.
hänen kasvojensa raoissa kääntyvä suunta riittää.

IV.I. kuin kävelyn hidas raskaus olisi avain
syväisten paikkojen avoimeen

III.II Joskus tuntuu: oven takana huone viettää hetkeä
joka kuuluu vain arkkitehtuurille.

V. Ikonien hämmästyttävät olosuhteet.

IV.II. kävelyn vauhti, pilvien hitaus, tauko.

V.I. Riisuttu, ikonin näkökenttään kastettu minuutti jatkuu seuraavaan. Ja taas seuraavaan...

IV.III. Mäki kuin illan palossa valuva horisontti tai merkitys, joka ei ole mitään.

porras, jolla silmä ottaa askeleen ylöspäin ja lopulta kaatuu tuon horisontin alle.

I.V. Mikä kysymys pitäisi kärjessään lupaukset,
jotka voisimme antaa?

III.III. pilvet rakentavat kaikista ajoista muistuttavia monumentteja

I.VI. Missä määrin marttyyrius on kuin osallistuisi rituaaliin,
itseään vanhempaan, jonka tekee taas läsnäolevaksi?

I.VII. Rituaali siirtää tapahtumien mittakaavan pois itsestä,
kuin veri kiertäisi vastavalossa kauempana, laajempaa kaarta,
välimatkan suonia.

III.IV. katedraalin kivettyneen piiskan välähtävä kaari antaa meille
oudon kasteen: muutaman sydämenlyönnin kilometrin ajan
meissä liikkuu paineesta vapautunut tuuli.

II.V. niin kauan kuin myös puuttuvan kirkon
tai aukean paikan musiikki jalkauttaa meihin
läheisyytensä arkkitehtuurin.

I.VIII. Uhrauksen epätoivo: seurauksista ei voi tietää mitään.
On vain nojattava kasvoillaan tuohon hämmentävään
luottamukseen, kauneuteen, joka on komentanut hänet.

IV.IV. Kokemus noususta ei irrota otettaan mielestä,
jolle välitön tuleva on nopea huippu.

I.IX. se ei anna toivoa, mutta ainakin se asettaa epätoivon ylle
toisen huminan, jonka kysymykset vuotavat jatkuvasti
ihmisen kasvoilla:

miksi kieltäytyä. miksi suostua. miksi.

I.X. Vaikka hänen ilmeensä oli kuin lohduttomuuden, se oli kuitenkin hänen toivonsa vuoltu ja kiihtyvä kuva. siitä hänen suuntansa.

V.II. Ikonien maailma joskus paineessaan lähimpänä sitä järveä, jonka ihmislaulu matalimmillaan muodostaa.

III.V. Kerran, eräässä suuressa tilassa, kiven äänettömyyden
rikkoivat hitaiden kellojen pilvet.
Niiden laahaava kirkkaus pirstoi ruumintunnon.
Luiden laskeutuvat kankaat vastasivat omalla kierrollaan.

III.VI. Mitkä paikat tässä maailmassa puhkovat happireikiä
päivien tukehtumiseen, mitkä huoneet on teroitettu
sellaisiksi, mikä uhattu aukio?

II.VI. niin kauan kuin me vielä teemme töitä poissa,
itseemme parissa

III.VII. Se mikä nostetussa päässä kokee tilaa ja lukee arkkitehtuuria kuulautuu hetkeksi, aivan lyhyeksi hetkeksi kuin meri peiliksi ja saattaa kehon pysähtyneen verkoston lävitse hitaamman, murtavamman avaran, kaiken odottaessa kun häikäisyn peitto rakentaa hiljaisuuden lumoamissa korvissa.

III.VIII. eikä kirkko ala fasadin ilmeestä, vaan
syvältä kuoresta, alttarilta
laskeutuvan valon pilttuista

V.III. Äänettömän epätoivon kokko on nostettu ikonien partaalle kaikkialla. kaikki, jotka ovat tulleet niiden eteen ja asettuneet tuon katkeamattoman läsnäolon piiriin, niiden antaman katseen kujalle.

I.XI. ruumis, kuten hän on sitä elänyt. Sen lohjennut perintö kaivaa
ja ylläpitää iltataivasta muistuttavaa luottamustamme.

I.XII. otti kylkiluidensa hauraudella askeleen toivottomuuteen,
mutta hampaidensa puretuvalla sähköllä hän kieltäytyi

V.IV. ne tuntuvat sanovan: heikot pelkäävät rukouksen hiljaisuutta
päänsä äänettömyydessä. Sen äärellä kiertyvää
palamisen mahdollisuutta.

III.IX. katedraalien rakentamisessa puhkeava happi

II.VII. niin kauan kuin me olemme rakastuneet
patsaiden hiljaisuuteen,
miten ne tekevätään jännitteen hengitettäväksi

V.V. Ikonit jonkin liikahtamattoman murtumisen äärellä.
Niiden rajan takana on särkevä kauneus, joka kerää
kasvojemme vedet ja riisuu suojaavan kalvon vereltämme.
Ikuinen tauko ravistaa meitä.

IV.V. kuin lihakset rasittuisivat kehon ulkopuolella,
aistiemme hahmottomassa

I.XIII. rituaali: satojen vuosien toisto
epätoivoisen niskan raastavassa nojauksessa

III.X. Avarien tilojen ruumiintunto, joka sirpaleista rakentaa
ihmisen kaavalle puutarhan.

V.VI. ikonissa kuin yksi jatkuva isku, joka ei pääty, vaan jonka eteen voi astua, tasaantua ja lupautua, yrittää poistua.

III.XI. Kirkot, joissa ei koskaan käy, koska haluaa säilyttää ulkopuolen kutoman tunteen sisäpuolesta, mahdollisuuden tuohon kuviteltuun arkkitehtuuriin.

III.XII. ei muuta tilaa kuin pieni, tyhjä huone,
jonka selkeydestä ei pääse pois

III.XIII. puistot, joiden ehdottamalle taivaan muodolle ja hämärälle
omistautuu täysin

III.XIV. Sellin ulkopuolella kello, jonka tornista hän ei tiennyt,
mutta oli tunteellisuuteen asti läheinen sen korkeuden
ja näköpiirin kanssa.

IV.VI. ei muuta tilaa kuin mäen piiskaava eteinen,
kiristyvien polvien maisema.

I.XIV. Tuntemattoman paine ei silti väisty
vaan pitää hyväksyä.

II.VIII. hämmentävä kiitollisuus, jota emme voi enää ohittaa.

I.XV. jos kuoron jäsenten sydämet valuvat yhteiseen rytmiin
kesken laulun, entä sitten he, jotka ovat yhteisen rituaalin
kehossa mutta aikaan siroteltuina? Tuon hengityksen
raahautuminen kantautuu.

III.XV. Vääntynyt rintakehä laajenee kupolin altaassa.

IV.VII. että ponnistelun jälkeen olisi koitto

ja näköala, joka riittäisi lopuksi.

V.VII. olemattomiin tummuneet pyhimysten kasvot keskellä
säilyvää ja syvenevää hohtoa, ilmamme väriä, jonka joskus,
kuin pelästyen, tunnistamme.

V.VIII. Ikonien sisällä vallitseva painovoima viettelee myös
meidän luitamme. Se näyttää tuon kultaisen tilan kaiken,
kaiken raoissa.

V.IX. niiden maalattu katse, ikonista toiseen toistuva, jonka keskuksena

on ahtaus, jonka puoleen hohtavat rakenteet kääntyvät

Nopealle pilvitaivaalle annettujen, tuijottavien minuuttien
syvenevä epätodellisuus, jota keho käskee jahtaamaan.

Omien haavojensa ulkonäköön tottuu nopeammin kuin tahtoisi.

miten hän, joka jatkaa kuolemallaan kuulustelua,
on ruuminsa jälkeen todellinen kysymys meille,
joilla vielä on ruumis, joka murrettaisiin.

Kuolemaantuomitulle tarjotaan savuke, annetaan viimeinen
silmänräpäys tulen tuonpuoleiseen sekä palamisen mittainen
hetki, joka ei tulisi olemaan sairas. Luvattua aikaa.

Tarkkuus kuin valmius olla kiitollinen
mistä tahansa

keskellä hitaasti satavan lumen liikettä
syttävä kulta piirtää heille hyvin läheisen tulevaisuuden

Meissä suru, joka vaatii vastausta, kääntymystä.

Mitä rakentaa korvien punos hiljentyneen paikan kuumuudessa?

ja miten keuhkojemme aukea vaalii muistoa
happensa leveästä seudusta.

Miten pilvien rytmi leikkaakaan hitaudellaan muistojemme lihaa

Millä hetkellä rakastimme maailmaa eniten?

Päätös olla taas nuo olosuhteet, ilme, vaikka se olisi sitä
vain mykille tunneillemme.

Horisontin yksinäinen, jaettu rikkaus elää askeesin kuumuudessa.

onko vielä ajatuksia, joihin osallistuminen pakottaa tuijottamaan
aurinkoon keuhkot täynnä hukkumista

ja silti päättää, olla paikalla.

hän, jota ajatellessa tuntuu, että meidän paineemme
voisikin olla kaunis ja myös kauas.

He piilottavat kasvoilleen vapautensa uhkaavan tuoksun.

Heidän vastalauseensa on valanut kaikki tulevat illat
ahdistuksen graniittiin.

Mutta he toivat mukanaan illan, jonka hämärä oli kuin
kultaisen pilven violetti sisus.

vasta tuo rikottu hymy

hänen lävitseen lyövä hymy, josta ei voi sanoa: se on huulilla,
se on silmissä, noissa kasvojen lihaksissa.

Kävelyjen sädekehän sisäpuolella palaa.

näkymät, joiden aikana happi juoksee ylämäkeen

polvet enteilevät.

maisema koittaa, myös muistissa.

Virtaus ei ollutkaan toimintasi vaan hiljaisuutesi ominaisuus.

Lyijy on astunut aamun oransseihin kaistaleihin. Kuitenkin yhä uudelleen lähtee sormenpäiden kulunut ja lyöty muodostelma valloittamaan sen keveyttä takaisin.

voi olla, että hänellä on jo yllään ainoat liinat joihin hänet käärittäisiin. Mutta niiden raavittu nälkä tulee muistuttamaan pelkkyydestä, johon taivaan tuoksut hänessä laskeutuivat.

mikä meissä osoittaa ja haastaa itseämme kun kysymykset, joita
hiljaiset ja häiritsevät paikat antoivat vietäväksi eteenpäin,
eivät raasta enää rajojamme?

maailman tuivertavat höyhenet kuolemaan valmistautuneen
ahtaassa pupillissa.

Jano kipusi hänen katseeseensa ja pisteli reikiä.

on kuin jokin keräisi tarkasti ja rakkaudella kaikkea rikottua
yhteen suuntaan

Intensiteetti jolla jokin jota et ymmärrä
reagoi varmuuksiesi kanssa.

Joskus riittää, että ymmärtämisen hetki puhalttaa verta käsivarsiin
ja jalkoihin.

Joskus puolikkaan silmän alasrepimä taivas.

katoaa täysin uhriinsa, eikä ole meille mitään
paitsi ehkä äkillinen liike kasvojemme ymmärtävälle lihakselle.

Paljastuu päätöksen rakenne:

jonkun on täytynyt kulkea tämä ilme sen pohjaan saakka

sen värähdys saapuu omien kasvojemme neulasille.

Kun ajattelet mahdottomuutta, miksi se niin usein alkaa takoa lähempänä kuin kuvittelit?

minkälaisen maailman tuo niskan asento tahtoo
ja mitä tapahtuu kun sen pitkä, raskas kierto osuu itsen kohdalle.

päätös,

ei sokea usko eikä pako epätoivon kattavuudesta:

pikemminkin muisto hajonneiden osien sähköstä; maalatuista kasvoista, joiden toinen puolisko oli jo astunut ilmeen kuvaamaan kaukaisuuteen; rintakehistä, joiden kädet osoittavat aikaan hajonneina; katkenneista koivuista, joiden aukaisema korkeus härnää niskan vanavesiä.

pikemminkin päivä, jonka alaspainettu humina on sukua vanhimpien kirkkojen kadonneelle, vaikealle kullalle.

Jotkin noista kaukaa kannetuista hymyistä, jotka haljottuinakin pitivät kokonaisuutensa sirpaleet lähellä ponnistustaan, olivat kuin häikäistyjä laattoja katastrofin pyyhkimillä aukioilla.

Velvollisuus, täysin yhtenäinen tämän maailman kanssa,
on kiinni suunnassa, joka kulkee myös meidän lävitsemme.

Yksinolossa vaarana uudeksi päiväksi muuttuminen.

hän käveli liian nopeasti ja nykäyksin, kuten joku joka ei ole pitkään aikaan astellut kuin ahtaudessa, kuin keho ei tunnista enää välimatkoja.

Tietää: on jakettava, sillä kerran kauneus lunasti nämäkin päivät,
vaikka sen tuoreus olisi nyt tavoittamattomissa

tietää sen antaneen hetkeksi kokonaisuuden, joka riittäisi haudaksi.

minkä äärellä rikottu ruumis vahtii hupenevalla lämmöllään?

joskus tuntuu, että tekomme muokkaavat tulevan pimeämme
väriä

ja pilvet vain sitä varten, jotta niiden variaatiot voisivat jakaa valon

Vakaumus, jonka poissa ollut holvi on saapumassa:

jos aikaa on todella vähän, kuinka paljon enemmän tilaa tekomme
vievät, ajatuksemme

enää ei voi elää kehoaan täysin samalla tavalla

eikä sitä omaa äänettömyyttä, joka on rakennus

Jokainen syvä hengenveto tietyssä nälässä pimentää osan
ruumista. Nälkä, jonka painama yö on hereillä karkoituspaikalla
ja pursuaa kuin viilto.

pilkottu ruumiintunto,
syke kahlaa särjettyä harmoniaa.

ei kuolemanjälkeinen elämä vaan tapa jolla hiljaisuus ja välimatkat
katsovat sinua nyt

pimenevän taivaan ikonipuku. tarve riisuutua vaatteistaan.

joskus ihminen on paljaudessaan viety niin pitkälle
että hän alkaa viettää jokaista hetkeään.

ehkä jokin tapahtuma, joka todellisuudellaan kumooa
tyytyväisyytemme ja valmistumisemme;

hänet lyötiin rikki, ja jos hänen kasvonsa omaksuu myös meidän
surumme, niin halusimme tai emme, olemme kiinni sen painossa
ja elämämme onkin jotain muuta.

pilvet kummarruksensa jänteellä.

mutta miksi juuri kärsivä ihminen levittää rakkauden meihin

miksi juuri kärsimyksen kuva välittömästi aikojen takaa

kärsivä ihminen, aikojen takaa.

Tunnit ja taas tunnit lepattavat katseen ketjuissa kun löytää tiensä
siihen rakoon, josta valtava aina paljastaa itsensä
hiljentymisen läheisyydelle.

he ovat epätoivoisia ja silti kykeneviä todistamaan toivon puolesta.

vaikenevat paikat saapuvat lopulta lävitse.

Yö on nyt huilu, jonka läpi hän antaa kiristyneen rintakehensä
pysyä paikoillaan.

Ihmisen verran verta lakkaa kiertämästä.

heidän ilmeensä, vaikka mitään muuta ei olisi, ei mitään tämän lisäksi, heidän haastavat ilmeensä, jotka me voimme kuvitella.

Ehkä yksinäisyytemme todistaa vielä saapumattomia tapahtumia

ja jollakin tavalla heidän poistumisensa ei ole pakoa,
vaan lähentymistä

ja mitä he tekevät repiäkseen mahdotonta edes yhden elämän
muodostaman kynnyksen yli

ja miten tuo elämä vastaa kysymykseen ihmisyydestä?

heidän jälkeensä kysymys ei ole täysin sama.

Kämmenille on kohonnut outo hiljaisuus.

